

Mietinpähän vain

Suomen kieli on kyllä metkaa. Vielä kymmenien vuosien käyttökokemuksella tulee vastaan ihmetyttäviä asioita.

Kuten esimerkiksi lukuromaani. Olen lukenut vuodesta 1965 varmaan tuhansia, ellen kymmeniä tuhansia kirjoja, suurin osa siitä on ollut fiktiota eli romaaneja. Ihan itse olen ne kaikki luenut mutta en ole koskaan ajatellut erikseen, että ne ovat LUKUromaaneja. Mitäs muuta ne voisivat olla?

Nykyisin aikaansa seuraavat ihmiset kuuntelevat kirjansa mutta joku senkin on ääneen lukenut. Miten lukuromaani eroaa romaanista? Valistuneet voisivat kertoa minulle tyhmälle, osoite on alla. Kuuluukohan tämä samaan kategoriin sen elokuvateatterielokuvan kanssa? Näitä elokuvia ei ilmeisesti koskaan tulla näkemään televisiossa, kun noin tarkasti nimetään.

Taannoisten olympialaisten aikana tulin bonganneeksi lehdestä pienen jutunpätkän, jossa kerrottiin, että Armand Duplantis ja Sarah Sjöström (ruotsalaisia urheilutähtiä, jos ette tienneet) saavat saavutuksistaan pal-

kinnoksi kultaiset autot.

Ne autot minäkin haluaisin nähdä! Mikäli en ihan ole hakoteillä, kulta on materiaalina suhteellisen pehmeä ja rasakas. Mitenkähän moinen taidonnäyte pysyy kasassa ja paljonkohan on huipponopeus? Toivottavasti juttu ei ole kiihrynt paikallisten konnien tietoon, moisen kaaran varastamalla kun pääsisi lopullisesti veloistaan eroon ja jotain jäisi vielä taskunpohjallekin.

Olympialaisista tuli mieleen: koskahan selostajat oppivat lausumaan sanan oikein? Luultavasti ei minun elinaikanani. Oletteko muuten huomanneet, kuinka huolellisesti kaikki selostajat ovat oppineet tämän "alkaa tekemään" -kielen? Kukaan ei enää vahingossakaan käytä sitä vuosikymmeniä voimassa ollutta "alkaa tehdä" -versiota. Arvi Lindiä totisesti tarvittaisiin Ylellä.

Olen alkanut epäillä, ettei sanomalehdissä enää tehdä ollenkaan oikolukua. Tai osan jutuista tekee tekoäly, sen verran paljon teksteissä on virheitä ja kummallisuuksia. Hyvin usein lauseessa on kaksi verbiä peräkkäin, omistusmuodot ovat päin prinkkalaa ja possesiivisuffiksi on jotain muinaista, josta ei tarvitse välittää.

Mutta riittääpä minulle narinan aiheita, siis ensi kertaan.

Riitta Rustari
riitta.rustari@ristikkoakatemia.fi

Lähetthäkää ristikkoiheisiä kysymyksiä ja mielipiteitä osoitteeseen kysymys@ristikkoakatemia.fi